

[Finansministeren]

viser, at statsgældsbevisrenten er faldet med $1-1\frac{1}{2}$ procentpoint og statsobligationsrenten med ca. $\frac{3}{4}$ procentpoint i forhold til den lange obligationsrente, der er faldet med godt $\frac{1}{2}$ procentpoint, altså væsentligt under statsgældsbevisrenten og lidt under statsobligationsrenten.

Hr. Alfred Hansen spørger, om efterspørgslen efter obligationer vil falde som følge af den opslugning, der her finder sted, og hertil kan jeg svare stort set det samme, som jeg svarede til hr. Alfred Andersen, nemlig at selve det statslige underskud skaber et marked for de obligationer, der udbydes; der er derfor ikke tale om, at efterspørgslen efter almindelige obligationer, alt andet lige, vil falde.

Så spørger hr. Alfred Hansen til sidst: satter man nu på at gavne beskæftigelsen, eller satter man på at gavne betalingsbalancen med et sådant forslag om at binde ledige penge? Man kan sige, at i første omgang og mest direkte satter man på at gavne betalingsbalancen i den forstand, at hvis man lod renten falde til det niveau, som den ville falde til, ville vi få den situation, som jeg skildrede før, at der ikke var den tilstrækkelige tilskyndelse til udenlandsk lånoptagning. Og man kan sige, at politikken gavner betalingsbalancen i den forstand, at man herigennem altså får ydet et bidrag ved en privat kapitalimport til finansiering af betalingsbalanceunderskuddet. Men gjorde vi det ikke, ville vi komme i en sådan betalingsbalance-mæssig situation, at det ville få konsekvenser for beskæftigelsen, inden der var gået 1 eller 2 år. Derfor er jeg for så vidt enig i hr. Alfred Hansens mere grundlæggende betragtning om, at man ikke kan opstille det som modsætninger at føre en politik, der gavner betalingsbalancen, eller at føre en politik, der gavner beskæftigelsen. Løsningen af disse to problemer hænger på afgørende måde sammen. På kort sigt kan man sige, at der kan være nogen konflikt imellem de to hensyn, men på bare lidt længere sigt er dette at bringe orden i de betalingsbalance-mæssige forhold og sikre en nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet år for år, således som det er regeringens politik, en klar forudsætning for også på lidt længere sigt at forbedre beskæftigelsen.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Forholdet er det, at konklusionen af fremskridtspartiets ændringsforslag til finansloven bliver, at kasseunderskuddet bliver nedbragt med omkring 18 mia kr. og omkostningsniveauet bliver nedsat med 12 pct. På den måde får vi orden i betalingsbalancen. Vi behøver altså ikke at give finansministeren nogen som helst bemyndigelse til at låne så meget som én eneste krone i udlandet. Vi får også orden i beskæftigelsen, og det ved finansministeren godt, hvis han ellers har læst ordentligt på vores ændringsforslag.

Alfred Andersen (SF):

Enten man kalder det opslugning af købekraft, eller man kalder det binding af ledige penge, er resultatet vel det samme. Det, jeg var inde på, var, hvad det ville betyde for beskæftigelsen, for hvis man ikke opsugede disse penge eller bandt dem, som finansministeren hellere vil have man siger, ville det betyde, at man kunne bruge disse milliardbeløb til at finde nye arbejdspladser for.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg synes, der er noget selvmodsigende i den måde, som finansministeren argumenterer på. Det, han kritiserede mig for, var at påvise, at det her udøver et tryk imod renten, og jeg mener heller ikke, han har bestridt, at det i 1977 har betydet en renteforøgelse med omkring ved $\frac{3}{4}$ pct. På den anden side siger finansministeren, hvis jeg må citere fra hans fremsættelsestale:

»Hovedsynspunktet er, at hvis likviditeten bliver for stor, kan det medføre et rentefald, som kan vanskeliggøre dækningen af betalingsbalanceunderskuddet, idet virksomhederne vil foretrække at finansiere udenlandske varekøb ved hjælp af indenlandske kreditter.«

Ja men det, som vi andre har sagt, og som vi bebrejder regeringen, er netop, at det, man vil nu, er at fastholde det høje renteniveau, og det er naturligvis det, denne store lånoptagning tjener til. Jeg synes heller ikke, det kan nytte noget at bestride, at det også må påvirke kurserne på de langfristede obligationer. Når man låner disse 10 mia kr., er det klart, at det må få virkning også på alle disse områder. Nu vel – og vi er drønuenige med regeringen – så kan man sige rent og klart: ja men vi vil af hensyn til den politik, vi fø-